

החלטה בערר לפי סעיף 16 לחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג - 2002

שהוגש על ידי העורר **מר** ...

בעניין החלטת ד"ר **מיכאל שרגנהיים**, רופא וטרינר עירוני המועצה איזורית חוף הכרמל, מיום 17.3.08 ומיום 19.3.08 לקבוע שכלבו של העורר הוא כלב מסוכן ולקבוע תנאים להחזקתו.

ביום 2.9.08 קיימתי במשרדי שימוע לצדדים הנוגעים בדבר, ושמעתי את דבריהם של העורר ושל הרופא הווטרינר העירוני ד"ר שרגנהיים.

לאחר ששמעתי את הצדדים, עיינתי במסמכים שהוגשו לי ושקלתי את השיקולים הנוגעים לעניין ובכלל זה הסכנה לביטחון הציבור ולשלומן, החובה לקיים את הוראות החוק, ואת נסיבותיו המיוחדות של מקרה זה, החלטתי **שלא להתערב בהחלטתו של ד"ר שרגנהיים**.

ואלו נימוקי החלטתי:

העורר הוא הבעלים של מספר כלבים, ביניהם כלב מגזע מעורב מסי שבב, בשם [REDACTED] (להלן – הכלב).

בהחלטתו מיום 17.3.08 הודיע ד"ר שרגנהיים לעורר כי הכלב היה מעורב בתקיפה אשר גרמה לחבלה ביום 26.7.07, וכי מאז היה מעורב בעוד שתי תקיפות שבנס לא גרמו לחבלה. עורך דינו של העורר השיב במכתב מיום 18.3.08, לפיו למעשה הוזמן מרשו לחקירה אצל ד"ר שרגנהיים בקשר לאירוע תקיפה אחר, מיום 15.2.08, כאשר לגבי האירוע הקודם לא ניתנה כל החלטה.

במכתבו מיום 19.3.08 השיב ד"ר שרגנהיים לעורר, שלאחר האירוע ביום 26.7.07 לא הוכרז הכלב כמסוכן למרות שהיתה כוונה לעשות כן, מכיוון שהכלבים שהיו מעורבים בתקיפה לא היו מסומנים ולא היו מחוסנים כנדרש, והוא שכח לטפל בכך. לדבריו, בעקבות תלונה נוספת שקיבל בשלב מאוחר יותר, נזכר בטעות ופעל לתקנה.

בערר שהוגש אלי טען העורר בכתב שהכלב מעולם לא נשך איש, מעולם לא זוהה בוודאות ככלב שנשך, ואין כל ראיה לכך שזהו הכלב שהיה מעורב בתקיפה ביום 26.7.07. לטענתו, הכלב לא הוכרז כמסוכן מיד לאחר האירוע מפני שלא היו הוכחות מוצקות למעורבותו בתקיפה.

עוד נטען בערר, שמקרי התקיפה הנוספים שמוזכרים בהחלטת ד"ר שרגנהיים הם אלה: תלונה של שכנה, עימה מצוי העורר בסכסוך שכנים, שכלבה הוא זה שתקף את אחד מכלביו; ומקרה שעניינו מפגש עם שכן אחר, במקום הקרוי בריכות המלח. בעניין זה טען העורר שמפגש עם אותו שכן היה לפני ה- 26.7.07 ולכן לא ייתכן שמדובר במקרה נוסף אלא במקרה מוקדם יותר. לגוף העניין, טען העורר, כלביו מעולם לא תקפו את השכן, ומדובר במקרה של סכסוך שכנים ש"נופח" מעבר למימדיו האמיתיים.

בדיון בפני טען העורר כי לפי התקנות להסדרת הפיקוח על כלבים, היה על הרופא הווטרינר העירוני לדווח על אירוע התקיפה למרכז הרישום בתוך 2 ימי עבודה, ואילו מאז האירוע ב- 26.7.08 ועד להחלטה הנדונה בערר חלפו כ- 8 חודשים.

בדיון הוגש לי מכתבו של דר' שרגנהיים מיום 30.7.07 ליועצת המשפטית של המועצה האיזורית, בו מתואר אירוע התקיפה מיום 26.7.07. כעולה מהמכתב א', אדם כבן 73 שהלך בגינה ציבורית בעתלית, הותקף על ידי שלושה כלבים השייכים לעורר ושאינם מחוסנים, אינם מסומנים ואינם מוחזקים ברישיון על פי דין. אי ננשך 5 נשיכות, נחבל ושבר את המרפק. למכתב ככל הנראה צורפו גם תמצית חקירתו של אי ומסמכים רפואיים, אך אלה לא הוצגו לי. בערר בפני טען דר' שרגנהיים שכתב האישום שהוגש על ידי המועצה האיזורית נמשך לאחר שהתברר שהמשטרה החליטה על הגשת כתב אישום בגין אותו מקרה. העורר אישר שהוגש נגדו כתב אישום.

דר' שרגנהיים טען בפני כי בעת אירוע התקיפה מיום 26.7.07, בו היו מעורבים מספר כלבים, הסתבר שהכלבים לא היו מחוסנים ומסומנים בשבב, וכי הדיווח למרכז הרישום התעכב בשל כך. לאחר שערך בירור, מצא שהכלב [REDACTED] הוא הכלב התוקפן. דר' שרגנהיים לא הסביר על סמך אילו נתונים קבע זאת.

דר' שרגנהיים הגיש בערר שני מסמכים נוספים :

א. סיכום שיחה עם שכנו של העורר בה מסר: "הכלבים התנפלו עלי כשהלכתי לטייל באיזור בריכות המלח. הם לא נשכו אותי אבל העיפו אותי לרצפה, קיבלתי חבלה ששיתקה אותי במשך שבועיים. (העורר, הגיע אלי הביתה והתנצל על המקרה."

ב. מכתב ממר ק' לפיו בתאריך 15.2.08, שני כלבי זאב גדולים השייכים לעורר, השתחררו מהרצועות בהן הוחזקו והתנפלו על כלבתו של ק' שיצאה מהחצר. בתווך היו אישתו של ק' ונכדו התינוק, שנקלעו למצב בו שלושת הכלבים חגים בפראות ובנביחות סביבם וסביב עגלת התינוק, ללא יכולת להימלט. לדבריו, כשניסתה ביתו לחלץ את כלבתם, ננשכה על ידי אחד הכלבים האחרים, אך מנשיכה זו לא נותרו סימנים. כל אותו הזמן, לדבריו, עמד העורר והביט במתרחש בחוסר אונים.

בדיון טען העורר שהוא מנסה להעביר את הכלב למשפחות אומנות, אך הכלב הוחזר לו. לדבריו יש לו שלושה כלבים וקשה לו לטפל בהם. העורר סירב לענות לשאלות בקשר לזהותו של האדם לו מסר את הכלב.

מעיון במסמכים שהוצגו לי מתברר שבעת אירוע התקיפה ב- 26.7.07 העורר הפר את החוק בכך שהחזיק את כלביו ללא רשיון כנדרש לפי תקנה 2 לתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ה – 2005 (להלן – התקנות), ומבלי שחוסנו בחיסון נגד כלבת כנדרש בתקנות הכלבת (חיסון), התשס"ה – 2005. באירוע זה ובשניים הנוספים פעל בניגוד לס' 11 לחוק בכך שאפשר לכלביו בהיותם ברשות הרבים, להשתחרר מהרצועה ולהתנפל על עוברי אורח.

כלביו של העורר הם כלבים בוגרים ותוקפנים. בדיון שנערך בפני לא התרשמתי שהעורר מודע לאחריות המוטלת עליו כבעלם של כלבים כאלה, ומעבר לכך, התרשמתי שהעורר מתנער מאחריותו לאירועים, ושאינו מבין את החובות המוטלות עליו על פי החוק.

במקרים מסוג זה יש גם לשקול את שלילת הרישיון להחזקת הכלב לחלוטין, וזאת כדי להבטיח שלא תהיה פגיעה נוספת בשלום הציבור ובבטחונו. יחד עם זאת, ניתן להסתפק במקרה זה בהכרזה על הכלב חומי ככלב מסוכן ובקביעת תנאים מגבילים להחזקתו, מכיוון שמבחינה עובדתית לא ברור לגמרי מה חלקו של אותו כלב בכל אחד מהאירועים, ומה חלקם של הכלבים האחרים.

במקרה זה, ד"ר שרגנהיים פעל על פי סמכותו לפי תקנה 3(א), לקבוע תנאים ברישיון להחזקת כלב, לאחר שמצא שמדובר בכלב מסוכן לפי סעיף 1 לחוק. לפי תקנה 15, היה על דר' שרגנהיים לדווח על התנהגותו התוקפנית של הכלב לעורר בתוך יומיים מיום שנודע לו דבר האירוע, ולתת לעורר הזדמנות לטעון את טענותיו בכתב נגד רישום הכלב ככלב מסוכן. לעומת זאת, במכתבו מיום 17.3.08, הודיע דר' שרגנהיים לעורר על החלטתו לפני ששמע את טענותיו. השמעת טענותיו של העורר בפני הרופא הווטרינרי העירוני התאפשרה במקרה זה בדיעבד, במכתבו של עורך דינו של העורר מיום 18.3.08, ולא היה בכך כדי לשנות מן החלטה. **לעניין זה יש להדגיש, שחובת השימוע נקבעה במפורש בתקנות, והיא מבוססת היטב גם בכללים הנהוגים בקשר לקבלת החלטות מינהליות ברשויות ציבוריות. על הרופאים הווטרינריים העירוניים להקפיד ולאפשר הזדמנות אמיתית לבעלי הכלבים להשמיע את טענותיהם לפני קבלת החלטה בעניין זה.**

על אף זאת, אינני סבור שמדובר בפגם היורד לשורשו של עניין, במיוחד בהתחשב בכך שיש צורך להגן על הציבור מפני פגיעתם של כלבים מסוכנים, ולהטיל מגבלות על החזקתם כדי להקטין את מסוכנותם ככל האפשר.

בנסיבות העניין, התרשמתי שהחלטתו של ד"ר שרגנהיים היא סבירה ומבוססת בראיות מספקות, ואין מקום להתערב בה.

דר' משה חיימוביץ
מנהל השירותים הווטרינריים

תאריך :